

MeHoRo verslag voorjaarsreis 2026

Dag 1, donderdag 23 april

Om kwart voor 5 in de ochtend vertrok de delegatie vanuit Gorinchem. De delegatie bestond uit Rik Baars en Samuël van der Linden. De reis verliep dit keer via een vliegveld in plaats van de hele reis met de auto af te leggen. William Heijkoop was zo vriendelijk om ons bij het vliegveld Brussel Charleroi te brengen. Wij dachten eerst dat wij van Brussel Zaventem vertrokken maar gelukkig kwamen we er tijdig achter dat het Charleroi was, dat is toch een stuk verder. De reis verliep voorspoedig en om kwart over 7 stapten we het vliegveld binnen. Binnen 20 minuten waren we de veiligheidscontrole door. We kwamen bij de gate aan toen het boarden begon. Net na 8 uur gingen we de lucht in en rond 12 uur landen wij op het vliegveld in Boekarest.

Voraf hadden wij een auto gereserveerd via Sunny Cars alleen wisten wij nog niet precies wat voor auto het zou zijn. Het bleek een witte Dacia Jogger te zijn, een fijne auto met een draaicirkel van een tank. We hadden beide wel trek en besloten eerst even wat te eten voordat wij onze weg naar Craiova zouden vervolgen.

Na een prima lunch gingen we op weg naar Craiova. De snelweg was aangelegd met Europees geld en het was niet druk dus wij konden meters maken. Na wat communicatie met Constantin, de dominee en ons contactpersoon in Craiova, spraken wij bij hem thuis af. We werden hartelijk ontvangen en na een kop koffie konden we bij zijn zwager Coste kijken naar wat spullen die eerder gebracht en nog niet uitgedeeld waren. Bij Coste is er wat meer ruimte, vandaar dat de opslag daar was. Na een kort gesprek zijn wij met Constantin, Coste en zijn vrouw op weg gegaan om wat mensen te bezoeken. Coste ging mee omdat hij de gezinnen beter kende, hij moest echter eerder weg om naar een kerk die hij bedient, te gaan. De paar gezinnen die we bezochten leefden in barre armoede soms ook zonder stromend water. We reden daarna met Constantin even terug naar zijn huis om daar wat gereedschap op te halen voor we naar een ander gezin konden. Het was een zigeunergezin dat aan een modderweg vol kuilen woonde en waar overal afval werd gedumpt. Eenmaal binnen zag het er verzorgd uit. Het gezin leefde echter met verschillende persoonlijke en sociale uitdagingen; de oudste zus nam zichtbaar veel verantwoordelijkheid op zich. Eerder was er een bed bezorgd voor een jongere zus die haar eigen huis moest verlaten en waarvoor met hulp van de kerk een extra huisje was gemaakt. Het bed in elkaar zetten kregen de mannen en vrouwen daar niet voor elkaar, daar moest de dominee en twee Nederlanders voor komen. Na gebed met de

gezinsleden vertrokken we weer, vol met indrukken over de omstandigheden waar de mensen hierin leven. Constantin nodigde ons uit om bij hem thuis te eten, zo konden we elkaar nog even wat meer spreken. Na een heerlijke maaltijd en goede gesprekken zijn we naar ons hotel gegaan.

Dag 2, vrijdag 24 april

De volgende ochtend hadden wij nog wat tijd over en vandaar dat wij de vorige dag al hadden besloten om samen met Constantin nog een gezin te bezoeken in een dorpje aan de andere kant van de stad. Het was een klein dorpje in de heuvels en het zag er armoedig uit. Constantin had spullen van MeHoRo meegenomen om daar te brengen, het ging om een klein kastje, 2 dozen met spullen en een grote tas met eten. Het zag er al arm en vervallen uit maar het verhaal van het gezin wat we bezochten maakte het nog triester. De vrouw was kerkelijk opgegroeid maar getrouwd met een onkerkelijke man, dat zorgde voor moeilijke situaties in het huwelijk. De man was aan het werk en verdiende niet veel, de vrouw had geen werk. Er woonde nog 2 dochters in huis waarvan de oudste bijna 18 was, ook zij had geen werk en geld om te studeren was er niet. In het kleine vervallen huisje was het rommelig, een zwartgeblakerde pan met wat olie en aardappelschijfjes stond nog op het fornuis. Daarnaast liepen wat kleine kippen rond in een afgezet stuk van een vierkante meter. De jongste dochter was ziek; de kwetsbare leefomstandigheden van het gezin onderstreepten de zorgen rondom hun situatie. Na een gesprek waarin de moeder zichtbaar emotioneel werd, sloten wij het bezoek af met gebed.

Ten slotte nam Constantin ons kort mee naar het kinderdagverblijf/peuterschool waar zijn vrouw met een goede vriendin de leiding heeft. Ook Coste en zijn vrouw werken daar als kok(in). Het was een mooi en schoon pand waar kinderen tot 6 jaar heen konden. Er zijn 8 klassen die zelfs Engelse les krijgen.

Ons volgende adres was Calafat, waar Daniël Tanas ons contactpersoon is. Zijn dochter Tabitha studeert in Craiova en wij boden haar aan om met ons mee te rijden. Omdat zij tot ongeveer 12 uur les had, konden wij nog even het Romanscu park bezoeken. Een prachtig park in de stad met mooie waterpartijen, een kleine dierentuin, theater, eetkraampjes met westerse prijzen. Een sterk contrast met het gezin waar we daarvoor geweest waren.

Nadat wij Tabitha hadden opgepikt, zijn wij naar Calafat vertrokken waar wij begin van de middag aan kwamen. We kregen direct koffie bij de kerk en een goede maaltijd. Ook Stefan, de kok schoof bij ons aan. Tijdens de maaltijd hebben we het nodige besproken over de gemeente van Daniël maar ook over de omliggende gemeenten en hoe dat gaat nu Caius naar het noorden is vertrokken. Tabitha had weinig tijd om te eten omdat zij steeds alles moest vertalen en aangezien haar vader veel te vertellen heeft, had zij haar handen vol. Na de maaltijd bracht Daniël de kok thuis en konden wij even een potje tafeltennissen. Eenmaal terug had Daniël een andere man meegenomen die als tussenpersoon fungeerde tussen Daniël en de plaatselijke zigeunerkerk. Wij wilden graag die kerk bezoeken omdat daar de laatste keer ook spullen bezorgd waren. De man bleek zelf ook dominee te zijn en kreeg na meerdere pogingen de dominee van de zigeunerkerk te pakken.

Wij konden wel even langskomen en na een korte rit kwamen wij aan. De buitenkant was nog niet afgewerkt maar binnen zag het er op het eerste gezicht netjes uit. De kerk was ruim, wat ook wel nodig is gezien de familie van de dominee, hij oogde ongeveer 60 maar had al meer dan 10 achterkleinkinderen en zijn broers en zussen hadden grote gezinnen. De dominee liet de buitenkant zien waar de mussen onder het dak zaten, ze hadden het blijkbaar goed naar hun zin en kwamen door het stukwerk aan de binnenkant heen. Wij moesten aan psalm 84 denken maar de dominee was zo scherp dat het in de psalm om de tempel ging en niet om de kerk. In de kerk stonden nog wat spullen van MeHoRo en na een gesprek met gebed, zijn we weer vertrokken. Daniël en Tabitha namen ons mee naar het park bij de Donau waar we nog wat verder konden praten.

Eind van de middag vertrokken wij alvast naar het noorden. Onderweg hebben we bij een restaurant aan de Donau gegeten. Wij hadden geen idee wat wij aan zouden treffen maar in ieder geval geen landhuis vol met uiteenlopende zaken, zoals Aziatische beelden, sabels, orthodoxe attributen, schilderijen en nog veel meer. Na een prima maaltijd vertrokken wij naar Vrata om daar de nacht te verblijven.

Dag 3, zaterdag 25 april

We zaten al halverwege de rit naar Drobeta en besloten dus om een toeristische route te nemen via Servië. Helaas werden wij er niet door gelaten, de reden was dat wij niet de originele papieren van de auto hadden maar alleen de kopieën. We konden nog even wat bekijken van de Romeinse geschiedenis van de stad voordat wij bij de kerk in Hinova moesten zijn. We hadden geen locatie gekregen maar gelukkig is Hinova niet zo groot zodat wij het toch vonden. Eenmaal aangekomen was er niemand. Kort daarna kwam Jantina aan, een Nederlandse die vertaalster en culturele brug voor ons was. Bij de kerk ontmoetten wij een Nederlands stel met 2 kinderen die een tijdje in Roemenië waren om te kijken of zij daar ook werkzaam wilden worden. Om 2 uur begon er een kerkdienst omdat Aurel op zondag altijd in een andere plaats preekt. Na een korte dienst met zingen, bidden en een kort woordje van enkele mannen, was het tijd voor een ontmoeting met de drie voorgangers, Aurel, Ion (spreek uit als Jon/John) en Titu. Wij hadden een prettig gesprek over het werk van de mannen, de situatie in de omgeving en MeHoRo. De voorgangers gaven aan dat ze de hulp en hulpgoederen goed konden gebruiken en waren erg dankbaar voor alles. Er heerste een ontspannen sfeer en onder het genot van wat eten en drinken was er ook tijd voor humor en gezelligheid.

Na het gesprek nam Aurel met zijn vrouw ons mee naar wat gemeenteleden. We hadden een gesprek bij die mensen en kregen van Aurel uitleg over wat ze voor de leden hebben gedaan. Ook kregen wij inzicht in de spanning tussen hulp bieden en het stimuleren van eigen verantwoordelijkheid. Aurel kwam op ons over als iemand die goed door heeft welke motieven er in zijn gemeente kunnen spelen en lijkt de boel goed te kunnen managen. Later begrepen wij dat hij hier ook door de BER is gestimuleerd is en hij maakte zo een positieve indruk op ons. We bezochten 3 huizen waar allemaal verschillende zorgen waren, maar waar de armoede niet zo schijnend was als in Craiova. Ook leek de mentaliteit anders, men was positiever en ondernemender. Een van de

bezoeken was aan een gezin wat op een stuk land met een oude paardenstal woonde. De stal was voorheen helemaal vervallen en de slangen leefden erin. Er was gezegd dat het nooit iets zou worden maar inmiddels was het opgeknapt en zag de buitenkant er netjes uit. Het laatste huis had het indrukwekkendste verhaal. De man was stond eerder bekend als een vechtersbaas die ook altijd won. Het was een potige kerel die tot inkeer was gekomen en door zijn gedragsverandering was hij een getuige voor de omgeving. Hij was al langer gescheiden en zijn zoon had een tijd lang in verschillende andere landen geprobeerd aan het werk te komen. De zoon was inmiddels terug en sprak erg goed Engels. Hij sprak vrijmoedig over zijn geloof maar ook over de omstandigheden waar hij en zijn vader in verkeerden.

Ten slotte hadden wij met Titu afgesproken om een gezin te bezoeken. Het gezin woonde in een nieuwer gebied aan de rand van de stad. De vrouw des huizes ontving ons samen met haar moeder, later werden ook haar dochter en zoon er even bij geroepen. De vrouw had net als haar man een baan, de salarissen liggen echter wel laag. Het gezin gaat trouw naar de kerk en oogt stabiel, het terrein en de woning zagen er ook opgeruimd uit. Het werd ons opnieuw duidelijk dat de werkloosheid een groot probleem is in deze regio. Dit resulteert er ook in dat veel mensen die kunnen vertrekken, ook vertrekken naar elders in Roemenië of het buitenland.

Dag 4, zondag 26 april

Na het ontbijt was er nog de mogelijkheid voor een korte wandeling. Vlak bij het hotel stond een verlaten gebouw waar je zo naar binnen kon lopen. Een Roemeense man legde uit dat het een ziekenhuis was geweest waar de zwervers slapen. Hij vertelde ook dat er door het beleid door heel Roemenië zulke leegstaande gebouwen te vinden zijn die aan hun lot worden overgelaten. Naast het gebouw was een park in aanbouw waarvan ongeveer 85% van de ruim 2 miljoen die ermee gemoeid is, van de EU komt.

Nadat wij Jantina opgepikt hadden, vertrokken wij naar de kerk van Ion. Een klein kerkje in een dorpje een stuk buiten Drobeta. In de kerk kwamen wij het Nederlandse stel weer tegen die ongeveer een maand boven de kerk hadden gebivakkeerd. In de kerk zaten meer gasten dan gemeenteleden. Naast de dominee en zijn vrouw zaten er 3 gemeenteleden, een man die niet kon praten en een ouder echtpaar die de rol van koster op zich hadden genomen. Na de dienst had Ion pizza geregeld voor de gasten, vervolgens liet hij ons het kerkerrein en het gastenverblijf zien. Hij toonde de spullen die hij nog had staan en gaf uitleg over zijn zorgen over het dorp. Enkele gemeenteleden waren niet naar de kerk gekomen omdat ze die zondag werk konden krijgen, en als dagloner is het dan 'logisch' om die dag te werken, je weet niet wanneer je weer werk aangeboden krijgt. Het dorp loopt leeg en alleen de ouderen blijven over. Ion werkt als loodgieter en doet het werk als voorganger vrijwillig bij. Hij zet zich enorm in maar werkt in een moeilijk gebied. Ondanks alles zijn Ion en zijn vrouw positief ingesteld. Ten slotte werden wij nog meegenomen naar het kostersechtpaar. Tijdens een kop koffie hadden wij goede gesprekken en leerden wij het nodige over de omgeving en de geschiedenis.

Toen was het tijd om te gaan want Ion zijn vrouw was net voor de kerkdienst terug van een nachtdienst en viel bijna om van de slaap. Wij moesten ook verder richten de kerk van Titu. Het was een behoorlijk stuk rijden naar het dorp in de heuvels maar de route was erg mooi. Jantina had ons al uitgelegd dat het een ander soort gemeente was dan die van Ion. Dat was bij aankomst ook al te zien, het was een kleine kerk maar het was keurig afgewerkt. Na de aardbeving een paar jaar geleden, was de kerk in slechte staat. Een handige man uit de gemeente had het gebouw zelf opgeknapt en wilde dat graag laten zien aan ons. In de dienst was het niet veel drukker dan bij Ion, nog geen 10 leden waren aanwezig, die overigens keurig gekleed waren. In de gemeente wordt vrijwel elke zondag het avondmaal bedient waarna er een preek volgt. Dit keer deed eerst een andere man een korte preek waarna Titu ook nog voorging. Na de dienst zijn wij met Jantina nog even bij de klusjesman langs gegaan en konden via Jantina nog een kort gesprek voeren. Toen wij Jantina bij haar appartement in de stad hadden afgezet, zijn wij naar ons hotel teruggegaan.

Dag 5, maandag 27 april

Om 6 uur vertrokken wij van ons hotel in de richting van Boekarest. Wij kwamen mooi op tijd aan en het inleveren van de auto liep probleemloos. 12 uur gingen wij de lucht in om, om 2 uur Nederlandse tijd weer te landen. Na een slechtere ervaring met de Belgische bussen, volgde er een goede ervaring met de trein richting Rotterdam. In Rotterdam werden wij opgehaald door Marieke om rond 6 uur weer in Gorinchem te arriveren. Al met al een mooie reis waarin wij veel gezien, gehoord en gedaan hebben.